

S.S.S. mod Canada (sag nr. 245/2004 af 05.12.2005)

Sagsfremstilling:

Den indiske statsborger S.S.S. indrejste i Canada i juli 2000 og søgte asyl. Han henviste til, at han var sikh fra Punjab-provinsen og siden juni 1996 havde været medlem af Akali Dal Badal-partiet. Han havde propageret for partiet i forbindelse med valget i februar 1997 og havde herudover organiseret møder og talt mod regeringens politik. I april 1999 blev han arresteret og udspurgt om sine egne, en fætters og andre militante sikhers aktiviteter. Han blev udsat for tortur under tilbageholdelsen og blev løsladt efter 9 dage mod betaling af en kaution på 50.000 rupies. Politiet opsøgte efterfølgende flere gange hans bopæl, hvor de modtog bestikkelse og udspurgte ham om fætteren og andre militante. I juli 2000 indsamlede S.S.S. og flere andre penge til efterladte familier efter dræbte sikh-militanter. Da politiet begyndte at arrestere de personer, som havde hjulpet til ved indsamlingen, flygtede S.S.S. til New Delhi, hvorfra han udrejste til Canada. Han fandt efterfølgende ud af, at politiet havde opsøgt hans bopæl, slået hans hustru og tilbageholdt hende i 5-6 timer.

De canadiske myndigheder meddelte S.S.S. afslag på asyl og lagde ved afgørelsen vægt på, at S.S.S. i 1998 var indrejst i Canada på visum for at deltage i sin fars begravelse, hvorefter han var returneret til Indien uden at indgive ansøgning om asyl i Canada, samt at han i juli 2000 atter var indrejst til Canada på visum, fordi hans mor skulle opereres og først indgav ansøgning om asyl i september 2000.

Påstanden:

S.S.S. gjorde gældende, at de canadiske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Indien, idet han dér risikerede tortur, fængsling eller døden.

Komitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke S.S.S. medhold i hans klage. Komitéen bemærkede indledningsvis, at der forelå rapporter, som bekræftede, at tortur fandt sted i politiets varetægt i Punjab-provinsen, samt at S.S.S. havde fremlagt bevis for, at han i forbindelse med tilbageholdelsen i 1999 havde været udsat for tortur, men at dette ikke i sig selv betød, at han 6 år senere stadig ville være i risiko for tortur, hvis han blev udvist til Indien. Endvidere bemærkede komitéen, at det parti, som klager tidligere havde opponeret imod, ikke længere var ved magten i Punjab-provinsen. Komitéen fandt endvidere, at klager ikke havde godtgjort, at han var så højt profileret, at det ville være umuligt for ham at leve i fred uden risiko for tortur i andre dele af Indien. Komitéen bemærkede for så vidt angår artikel 16, at den eventuelle forværring i klagers helbredstilstand, som en udvisning måske kunne medføre, ikke lå inden for rammerne af artikel 16, ligesom komitéen ikke fandt, at udvisningen til Indien, selvom denne kunne udløse subjekt frygt, faldt inden for grænserne for artikel 16.